

Αν ήμουν πρόσφυγας...

Θυμάσαι εκείνες τις μέρες που τα παιδιά γελούσαν?
Θυμάσαι εκείνο το ζεστό βράδυ του καλοκαιριού που έμεινες ξύπνιος όλη νύχτα ατενίζοντας το φεγγάρι?
Σήμερα όλα αλλάζουν.
Τα γέλια μετατρέπονται σε ουρλιαχτά μέσα στο κεφάλι σου!
Η ημέρα γίνεται νύχτα, το φεγγάρι κόκκινο.
Σωροί ανθρώπων στο ματωμένο τσιμέντο.
Ο καπνός σιγά-σιγά σε αγκαλιάζει.
Ψάχνεις για το παιδί σου μέσα στο τρομοκρατημένο πλήθος όμως τίποτα.
Σκισμένα βαμμένα με αίμα πουκάμισα.
Ξαφνικά αλλάζεις ταυτότητα.
Από άνθρωπος γίνεσαι πρόσφυγας!
Πρέπει να τα εγκαταλείψεις τα πάντα.
Το σπίτι σου, την οικογένειά σου, τη χώρα σου, τη ζωή σου.
Είσαι μόνος.
Στοιβάζεις σε μία βάρκα και παίζεις ένα επικίνδυνο παιχνίδι με τη ζωή και το θάνατο.
Όμως μέσα σου ξέρεις πως είσαι ήδη νεκρός.
Μέρες ολόκληρες περιπλανιέσαι στην παγερή θάλασσα.
Αν φτάσεις, ξέρεις πως πρέπει να σκεφτείς τον εαυτό σου, να σωθείς!
Τα χέρια σου θα ματώσουν στην προσπάθειά σου να περάσεις τα σύνορα.
Μόνο η επιβίωση μετράει.
Δεν είσαι πια άνθρωπος!
Τα μάτια σου έχουν στεγνώσει.
Στο μυαλό σου μια μόνο εικόνα.
Η εικόνα της πόλης σου καλυμμένη από καπνό και τα κορμιά των πνιγμένων.
Σάπια, ανακυκλώσιμη σάρκα.
Ψάχνεις για μια αγκαλιά όμως το μοναδικό που αγκαλιάζει το σώμα σου, είναι το συρματόπλεγμα.
Ακούς τη φωνή του παιδιού σου, την ακούς καθαρά!
<<Γύρνα πίσω!>> σου λέει.
Η ψυχή σου?
Μα εκείνη σε έχει αφήσει από καιρό.
Έχει φύγει σε ένα ταξίδι μακρινό, χωρίς επιστροφή!
Τοποθετείσαι σε μια σειρά, σαν ένα πιόνι του σκάκι, χωρίς βούληση.
"Αυτοί" σε μετακινούν.
Πηγαίνεις ευθεία.
Ο δρόμος είναι πάντα ευθεία.
Κοιτάς τον ουρανό.
Νύχτωσε.
Με τα πληγωμένα σου χέρια, προσπαθείς να μαζέψεις τα κομμάτια του εαυτού σου.
Όμως εκείνα, είναι μυτερά σε τρυπάν, δεν μπορείς να τα πιάσεις, δεν μπορείς να ησυχάσεις.
Ύστερα κοιτάζεις τη φθαρμένη τσέπη του παντελονιού σου.
Μια φωτογραφία και χιλιάδες σαπισμένα όνειρα και ελπίδες.
Σκέφτεσαι μόνο το γιατί.
Το βλέμμα σου αδειάζει όπως και η ψυχή σου.
Βουβαμάρα και ξανά καπνός.

Ξαφνικά, εκείνο το κόκκινο βραχιόλι που συμβολίζει την ελπίδα, γλιστράει από το χέρι σου, σε εγκαταλείπει.

Δεν μπορείς να ξεχάσεις, να συγχωρήσεις.

Είσαι απλώς ένας "βρωμομετανάστης"!

Νύχτωσε.

Θυμάσαι εκείνο το βράδυ του καλοκαιριού με το όμορφο φεγγάρι.

Μαρία Καλαμαρά
γ1 Γυμνασίου